



Da Lene Kaaberbøl havde læst alt, hvad der var værd at læse på det lokale bibliotek, gik hun som kun 15-årig i gang med at skrive selv. Siden den usædvanligt tidlige forfatterdebut er det blevet til et halvt hundrede bøger, der er solgt i millioner af eksemplarer verden over – med *W.I.T.C.H.*, *Vildheks* og *Skammerens datter* som de bedst kendte og mest elskede bogserier.



W.I.T.C.H. – Krystalfuglene 1: Stenfalken

Oprindeligt udgivet i to bind med titlerne

Krystalfuglene 1: Stenfalken og Krystalfuglene 2: Ørnekløer

Originaltitler: W.I.T.C.H. Pocketbooks – The Broken Orb 1: The Stone Falcon

og W.I.T.C.H. Pocketbooks – The Broken Orb 2: The Talons of the Eagle

First Published in Denmark by Egmont in conjunction with Disney Enterprises, Inc.

Copyright © 2018 Disney Enterprises, Inc.

All Rights Reserved

Udgivet 2018 af Forlaget Alvilda, København

Manuskript: Lene Kaaberbøl

Oversættelse: Tine Flyvholm og Lene Kaaberbøl

Grafisk design og tilrettelægning: Rasmus Funder, Christian Højgaard,

Carsten Søndergaard og Birgitte Herkild

Bogen er sat med Indigo Antiqua Pro

4. udgave, 1. oplag

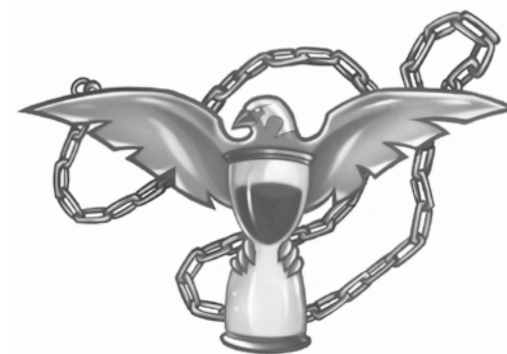
Trykt 2018 i Danmark

ISBN 978-87-7105-647-1

www.alvilda.dk



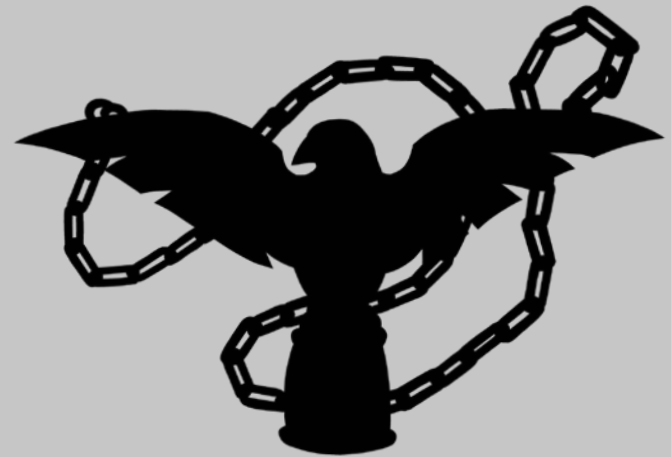
KRYSTALFUGLENE 1 STENFALKEN



LENE KAABERBØL



DEL 1
STENFALKEN



Kapitel 1



DRØMME OG SPØGELSER

Det var et ganske særligt fængsel. Her var ingen mure af sten eller tremmer af jern – de ville have været virkningsløse. Ingen låse, ingen nøgler. Bare en sø under en loftshvælving, i en af de dybeste afkroge af Kandrakars fæstning. Og i søen en lille, flad klippeø dækket af bregner og mos. Her var en pind til den tamme krage, som holdt fangen med selskab, fordi Oraklet havde befalet, at fangen ikke skulle være alene, medmindre han selv ønskede det. En læsepult, hvorpå der for det meste lå en åben bog.

Af og til blev siderne vendt. Men hånden, som vendte dem, var i bedste fald tåget og uvirkelig, og på dårlige dage havde den slet ikke nogen form.

I dag kunne Jano ikke se fangen overhovedet. Han gøs lidt. Han havde tjent Kandrakar, så længe nogen kunne huske, og i det meste af den tid havde disse besøg til fængselsøen været en af hans faste pligter. Alligevel

havde han aldrig rigtig vænnet sig til det. Han kom med mad og vand til kragen; fangen havde ikke brug for den slags næring. Nogle gange havde han bøger med og, når fangen bad om det, også papir og skriveredskaber. Men han vænnede sig aldrig til det kolde, kropsløse væsen, som bad om disse ting.

Han tog endnu et tag med åren, og den lille båd skød fremad gennem det mørke vand. Ved første øjekast lignede det ganske almindeligt vand. Men så man nærmere efter, var det ikke til at tage fejl af: Der var magi overalt her – i vandet, i tågen, som omsluttede ham, i øens klipper. En magi, som virkede blid og også var det. Indtil man prøvede at udfordre dens styrke. Så var den hårdere, stærkere og mere uopslidelig end den klippe, Jano var på vej hen til.

Jano fortøjede båden. Han kunne mærke, hvordan magien rørte ved ham, prikkede til ham og undersøgte, hvem han var, og i hvilket ærinde han var kommet. Det var som at trænge gennem et stort, men usynligt spindelvæv. Men han havde både ret og pligt til at være her, og derfor gav magien ham lov til at gå i land.

Jano rømmede sig.

”Mester Gorgon?”

Høflighed koster ingenting, tænkte Jano. Ganske vist kunne Gorgon på ingen måde siges at være hans mester, men alle sine forbrydelser til trods havde fangen engang været en dygtig og respekteret Stormester i Magi-Kundskab.

Der kom ikke noget svar. Jano hadede den usikkerhed. Han havde ingen chance for at vide, hvor Gorgon befandt sig, før han hørte hans stemme. Han kiggede hen på læsepulten. Der lå en bog, som der plejede. Men ingen bladrede i den. Og kragens pind var ... tom!

Og da var det, at det første jag af iskold gru gik gennem ham, en gru helt anderledes end den vage uro, han altid følte, når han kom her.

”Gorgon?”

Ingen, der bladrede i bogen. Ingen krage. Og, stod det ham pludselig lysende klart, ingen Gorgon.

Hvordan kunne det ske?

Hvordan?

Fængslet var blevet spundet af magi stærkere end sten, stærkere end tid ...

Hans øjne faldt på bogen. *Tidens historie*. Af Mester Gorgon Jade. Han vidste, at han aldrig havde haft sådan en bog med sig. Det ville Oraklet aldrig have tilladt. Og alligevel lå den dér. Hvordan? Ingen andre havde adgang til øen. Ingen andre end Jano var blevet betroet den opgave.

Og så forstod han det.

Afsnit for afsnit. Side for side. Ord for møjsommeligt nedskrevet ord var det lykkedes for Gorgon at genskabe bogen. Denne bog, der så så uskyldig ud, tør, ja nærmest kedelig ... denne bog var engang blevet anset for at være for farlig til at eksistere. Det var Oraklet selv, der havde tilintetgjort den, og det havde kostet ham dyrt. Men

han havde ikke villet tilintetgøre det spøgelsesagtige og knap menneskelige væsen, som havde nedskrevet de dødsensfarlige ord – ikke bare én gang – men to!

Bogen var kommet tilbage. Og den indeholdt en viden, der kunne få verdener til at styrte i grus. Med denne viden kunne enhver, som var hensynsløs og magtfuld nok, smutte ud og ind af Tiden og ændre på dens gang. Det var sådan, Gorgon var undsluppet den magi, der havde holdt ham fanget, så han nu igen var på fri fod.

Janos hånd greb fat om den lille sølvfløjte, han altid bar på sig. Han førte den til sine læber og blæste et højt, skingert alarmsignal. De lysende, magiske tåger spredtes og lettede, som forskrækkede spurve på flugt.

”Alarm!” råbte han, så højt han kunne. ”Alarm! Tids-Spøgelset er flygtet!”



Jano stod med rank ryg, fordi intet medlem af Kandrakars Forsamling kunne finde på at gøre andet, når det stod over for Oraklet. Han overbragte nyheden med en klar, rolig stemme, fordi det var, hvad man forventede af et medlem af Forsamlingen. Men inderst inde havde han allermost lyst til at krybe sammen og hviske, eller endnu bedre, at løbe sin vej og aldrig mere komme tilbage.

Ikke fordi Oraklet kunne finde på at straffe ham. Det var utænkeligt. Men det var svært at skulle stå dér og møde det rolige, kloge blik – og vide, at man havde svigtet.

”Vi har søgt efter ham. Men ... han er væk. Fuldstændig forsvundet, som sunket i jorden. Og vi aner ikke, hvor vi nu skal lede.” Der lå et udtalt spørgsmål i de sidste ord, for Oraklet måtte vel vide det?

Det varede lidt, før Oraklet svarede.

Ja. Jeg ved præcis, hvornår han er taget hen.

Jano stod tavs en lille tid.

”Hvornår’, Herre?” fik han endelig spurgt.

Jano, jeg er ikke nogens Herre. Gid du ville kalde mig noget andet.

”Javel, H... Ja, Orakel.”

Men det lød forkert i Janos ører. Respekt var på sin plads her, følte han. Oraklet var, når alt kom til alt ... Oraklet.

Og ja, jeg mener ’hvornår’. Glem ikke, hvem det er, vi har med at gøre. Det var Gorgons hensynsløse eksperimenter med Tiden, der gjorde det nødvendigt at spærre ham inde, og nu hvor det er lykkedes ham at genskabe det, vi tilintetgjorde, har han atter gjort sig selv til Tidsmester. Han kan dykke ind og ud af Tidsnettet, præcis som han lyster.

”Men ...”

Ja, Jano?

”Men hvorfor lod han så bogen blive tilbage?”

Han har fået sine evner igen. Sin viden og sin magt. For ham er bogen nu ikke andet end en rekvisit.

”Men alligevel ...”

Ja. Alligevel. Et suk, der lød usædvanlig menneskeligt, forstyrrede Oraklets udstråling af ophøjet ro. Han er et

udspekuleret væsen, fuld af snuighed og list. Jeg tror, han er ude på at friste mig.

”Friste?” Jano kunne ikke forestille sig, hvordan sådan en bog på nogen måde kunne friste Oraklet.

Friste mig, så jeg følger efter ham, Jano. Tidsrejserne har kostet ham både hans menneskelighed og hans faste form. Nu kender han ingen svaghed, ingen smerte, ingen tilfredsstillelse og ingen kærlighed; den eneste sult, han mærker, er magtbegæret, den eneste tørst, han føler, er tørsten efter hævn. Jeg ved præcis, hvilken tid han vil rejse til for at få stillet denne appetit. Og hvis jeg valgte at følge efter ham, ville hans mål allerede være halvt opnået.

”Men nogen må gøre det! Nogen må stoppe ham, før det er for sent.”

Ja.

”Men hvem ...”

Et langt øjeblik sad Oraklet fuldstændig ubevægelig, med et fjernt blik i øjnene. Så brød han endelig tavsheden:

Gør Orkidé-Kammeret klar. Jeg ønsker at tale med de fem Vogtere uden at blive forstyrret.



Heatherfield. En by, ganske almindelig, med alt, hvad en by har brug for. Der lå den, ved det mørke hav, og sov så trygt, som en by nu kan sove. Det virkede som en ganske almindelig nat. I parkernes træer slumrede fuglene blandt nyudsprungne blade. Månelyset lavede blege pletter på

de grusbelagte stier. En kat løb over vejen, lysvågen og sulten. Et sted gik motoren på en mælkebil i gang med et skrøbeligt host, som en gammel mand, der modstræbende står op af sin seng.

Men et sted i denne ganske almindelige nat lå fem piger og drømte ...

Hun fløj. På sit værelse oven over Silver Dragon lå Hay Lin og drømte, at hun fløj. En dejlig fornemmelse, så let og boblende lykkelig. Svæve højt over byens tage, lave saltomortaler i fri luft ... Alle havde vel indimellem den slags drømme, men for en luftheks gik de tit i opfyldelse. Hay Lin smilede i søvne.

Der lød et skrig. Skingrende skarpt, rasende ... sultent. Forskrækket stoppede hun midt i en bevægelse, så sig omkring ...

Kløer. Store, skarpe kløer, stærke nok til at gribe fat i hende, som en ugle griber en mus. Enorme, mørke vinger, som næsten skjulte månen. Og brændende øjne, der lyste i mørket.

Pludselig blev himlen til et sted, hvor det var farligt at være. Hun strøg lavere ned over byen, på udkig efter et skjulested. Men uhyret var lige i hælene på hende, hun kunne føle suset fra dets vinger ... hendes hjerte hamrede i brystet, frygten jog gennem hendes krop som en kniv, og hun drejede skarpt, styrtdykkede, siksakkede, strøg opad igen, dykkede så brat, kun optaget af at flygte, af at komme væk ...

Tarane vendte sig uroligt og klamrede sig til dynen.

Der var nogen efter hende, en, som var så meget større og stærkere end hende selv. Hun ville gemme sig, men selv dét var farligt, for det ville bare gøre ham endnu mere vred, når han fandt hende. Lammet stod hun og rystede over hele kroppen og vidste, at han ville få øje på hende, hvert øjeblik det skulle være.

Dér var han. I mørket kunne hun ikke se ham helt klart. Hun ville så gerne kæmpe imod, hun ville så gerne trodse ham. Bittesmå vrede flammer blussede op og dansede omkring hendes fingerspidser. Hun var trods alt ildheks, og hun kunne ... hun kunne ...

Han vendte sig om. Hun tøvede. Det var ikke dét ansigt, hun havde ventet at se. Men nu var det ikke hans ansigt, hun stirrede på. Det var hans hænder, som ikke var hænder, men kløer, kløer som på en rovfugl. Og da han rakte ud efter hende med en af sine klo-hænder, krympede hun sig, hun krøb sammen og blev mindre og mindre og mindre, til hun til sidst ikke var større end en skrækslagen mus ...

Irma krammede sin hovedpude. Hun dansede. Se, det var måden at tilbringe en aften på! Bare danse med denne høje, charmerende fyr, som også lod til at synes, at hun var ret så charmerende. Hun smilede, så han kunne se hendes smilehuller. Hun hvirvlede væk fra ham og tilbage igen, fulgte musikkens rytme. De kredsede om et springvand, hun og han, og legesygt greb hun sit element og forvandlede det, så en regnbuefarvet dis indhyllede dem. "Se bare, hvad en vandheks kan," sagde hun og

sendte ham et smil, der var endnu mere charmerende end det første.

Men hånden, der holdt hendes, blev pludselig kold. Kold som våde sten, bare ikke nær så fast. Armen om hendes liv blev som is. Hun dansede ikke længere med en charmerende dreng. I stedet for vred hun sig i favnen på et væsen skabt af is og tåge, grå, spøgelsestynd og bidende kold. Men det koldeste ved ham var hans øjne ...

Cornelias dyne lå på gulvet, hun havde vendt og drejet sig så meget, at den var gledet ned. Sveden dannede små perler på hendes hud. Hun drømte, at hun brændte. Hun var omringet af flammer, og hvert åndedrag, hun tog, var af ild; hun var fanget her, hun brændte, og selv ikke alle Jordens kræfter kunne redde hende ...

Will satte sig op i sengen med et sæt. Hendes øjne var åbne, men de så ingenting.

"Oraklet er væk!"

Hendes eget skrig vækkede hende. Hun gned sig i øjnene og prøvede at komme helt til sig selv. Alt virkede roligt og normalt. De selvlýsende tal på hendes frøvækkeur viste, at klokken var halv seks, og uden for vinduet var det endnu ikke begyndt at blive lyst. Men drømmens følelse af panik sad stadig i hende, og hun trykkede den ene hånd mod brystet og kaldte Kandrakars Hjerte frem.

Smykkets krystal kastede sit blide, perlemorsagtige lysskær hen over puder og tæpper og møbler i det dunkle værelse. Hun iagttog det nøje, og sukkede så lettet. Hun

kunne se, at Luft, Ild, Vand og Jord fortsat var i balance og frit og uforstyrret flød sammen og dannede den Energi, som var hendes element.

”Det var bare en drøm,” mumlede hun og rystede sin frøhovedpude, ”bare en drøm.”

I fem værelser rundtomkring i Heatherfield faldt fem piger – som også var Kandrakars Vogtere – i søvn igen.



Kapitel 2



GYSERFILM

Der lød et muntert diiiiing! fra mikrobølgeovnen, efterfulgt af en sukkersød stemme, der lød, som var den taget direkte ud af en tv-reklame:

”Kom så, tøser! Popcornene er klar ... knasende og sprøde, præcis som I kan lide dem!”

Hay Lin kunne ikke lade være med at grine, men hun kunne se, at Taranee så en smule nervøs ud.

”Will, kan du ikke bede hende om at holde mund?” hviskede ildheksen. ”Jeg har virkelig ikke lyst til, at min mor skal høre hende, jeg mener, hvordan skulle jeg forklare det? Hør mor, mikroovnen er altså begyndt at tale, men det skal du ikke tage så tungt, den holder op igen, så snart mine medhekse er gået hjem ... En af dem er energiheks, forstår du, og alle elektriske apparater bliver enormt snakkesalige, hver gang hun er i nærheden.”

Will sukgede. ”Okay, okay.” Hun åbnede ovnlågen

og tog forsigtigt den varme papirpose ud. ”Isabel? Tak for popcorn, de ser virkelig lækre ud. Men . . . vil du ikke nok passe rigtigt godt på, at fru Cook ikke hører dig? Det er ikke sikkert, hun ville forstå det.”

Der lød et suk fra mikroovnen, så dybt, at Hay Lin kunne mærke en varm bølge af smørristet popcornlugt strømme gennem køkkenet.

”Forstå? Efter min mening ville hun slet ikke lægge mærke til det. Andre mennesker taler da af og til med deres apparater, men i hendes øjne er vi ikke andet end maskiner.”

”Årh, det ved jeg nu ikke,” sagde Taranee med et lille smil, ”jeg har da hørt hende bande ad computeren nu og da.”

Hay Lin hævdede det ene øjenbryn. Hun havde svært ved at forestille sig Taranees mor miste besindelsen så meget, selv over for et stykke elektronik. Normalt så fru Cook ud til at have al den selvdisciplin, man ville forvente af en dommer, og mere til.

”Computere!” vrængede mikroovnen. ”De tror alle sammen, de er åhhh sååå vigtige. Fremtidens nye bølge, informationsteknologi. Og så det dér net-halløj, de er så stolte af. Men sig mig lige – kan de måske lave en kop dejlig varm kakao til jer, når I kommer hjem fra skole?”

”Stop!” sagde Irma skarpt. ”Stop! Ingen nævner navnet på den rædselsfulde institution! Vi aftalte hverken at tale om matematik, historie, fransk, stil, prøver eller andre lede påfund, som kun er opfundet med det ene

formål at drive elever til vanvid! I aften, tøser, i aften skal vi hygge os med denne her!”

Med en triumferende bevægelse hev hun en video op af tasken og holdt den i vejret. På forsiden af kassetten hang en ung kvinde i kløerne på noget, der lignede en grib i dinosaurstørrelse, og kæmpede for at komme fri.

”*Gribbene*. Netop udkommet på video,” annoncerede hun. ”Romantik! Spænding! Og et stik af gysende rædsel, når Richard Del Rey kæmper for at redde Cheryl Darlington fra en skæbne værre end hr. Collins’ historieprøver!”

”Øh . . .” sagde Hay Lin og følte sig en smule utilpas. Det mindede . . . det mindede lidt for meget om hendes drøm.

”Jeg troede, vi var blevet enige om ikke at nævne ordet skole,” sagde Cornelia.

”Jeg sagde IKKE S-ordet.”

”Så godt som. Du sagde navnet på en lærer!”

”Hør . . .” begyndte Hay Lin og gik i stå. Var det for tåbeligt? Et eller andet holdt hende tilbage fra at fortælle de andre om sin drøm. De havde ikke mange hemmeligheder for hinanden, men hun havde ikke lyst til at gøre et stort nummer ud af noget, som i sidste ende ikke var andet end en ubehagelig drøm.

”Hvad er der?” spurgte Will.

”Det er bare . . . skal vi ikke hellere se noget andet?”

”Er du vanvittig?” sagde Irma. ”Er du klar over, at jeg nærmest blev nødt til at bestikke ekspedienten for at få ham til at leje den ud til mig?”

”Nå men ... så okay da.” Det er bare en film, sagde hun til sig selv, bare en film.

”Okay? Det er mere end okay. Bare vent, til du ser den scene, hvor gribbenes konge flyver af sted med Cheryl, imens Richard klamrer sig til dens halefjer. Eller dér, hvor ...”

”Ja tak! Jeg er sikker på, at det er en fantastisk film.” Hun smilede og prøvede at lyde begejstret, men det lød nok ikke helt ægte, for Irma kastede et nysgerrigt blik på hende.

”Hvad er der i vejen med dig?”

Hay Lin trak på skuldrene. Hun blev vel nødt til at sige det.

”Det er ikke noget særligt. Det er bare et mareridt, jeg har haft.”

”Hay Lin, du ved udmærket godt, at vi skal lægge godt mærke til vores drømme,” sagde Taranee og sendte hende et nærmest bedstemoragtigt blik hen over brillekanten. ”Mareridt især.”

”Ja, men ... det virkede bare ikke, som om det havde noget at gøre med at være Kandrakars Vogtere. Det var bare en helt almindelig ond drøm.”

”Om hvad?”

”Fugle. Eller rettere, en fugl. En stor rovfugl, som jagtede mig, mens jeg fløj.”

Irma lo. ”Typisk luftheks! Hvorfor kan du ikke være bange for normale ting som edderkopper eller slanger eller trehovedede hunde eller fysiklærere som Frøken Vergas?”

”Jeg er ikke bange for fugle!” protesterede Hay Lin. ”Det var kun i drømmen. Og ... ja, det var altså en meget stor fugl.”

”Se, nu gjorde du det igen,” sagde Cornelia og pegede anklagende på Irma. ”Du nævnte en lærer!”

”Undskyld. Frøken Emsig!”

”Hey, det var dig, der lavede reglen! Det er ikke mig, der er desperat.”

”Enhver ville da være desperat. Den næste måned bliver en lang maraton af hæsle prøver. Og når måneden er omme, hvad får vi så? Et skulderklap? En belønning? En uge til at sunde os i? Næh nej! Vi får bare flere prøver. Karakterer! Terminsprøver! Hvis ikke det gør dig desperat, så er du altså bare ikke normal!”

”Jeg havde faktisk også en uhyggelig drøm,” sagde Taranee eftertænksomt. ”I nat.”

”Det havde jeg også,” sagde Will. ”Men der var nu ikke nogen fugle. Det var bare noget med Oraklet. Noget meget mystisk.”

Hay Lin følte en mærkelig blanding af lettelse og angst. Lettelse over, at det ikke var hende, der var tosset – og angst for, at drømmene måske betød, at der var fare på færde for W.I.T.C.H.

”Hmm,” sagde Irma, ”så er vi altså fire, der har drømt noget. Eller vel snarere fem – for hvis resten af os har haft mareridt, tør jeg vædde på, at Cornelia heller ikke har sovet for godt. Eller hvad, Cornelia?”

Cornelia så eftertænksom ud. ”For et stykke tid siden

så jeg et videnskabeligt program i fjernsynet, hvor de sagde, at drømme ikke er andet end tilfældige elektriske impulser i hjernen.”

”Men du ved bedre,” sagde Will. ”Elektriske impulser, ja okay, men både du og jeg ved, at de er alt andet end tilfældige. Der er tit et budskab i dem. De har en mening, selv hvis den mening ikke er særlig tydelig for os lige nu og her.”

Hay Lin sukkede og prøvede at kvæle sin egen følelse af ubehag. ”Okay, men hvis den drøm virkelig er et budskab, så ville jeg ønske, at den kunne udtrykke sig lidt mere tydeligt i stedet for bare at skræmme mig fra vid og sans. Jeg har ingen anelse om, hvad det er, den prøver at sige. Hvis det fortsætter på den her måde, ender det med, at jeg bliver bange for at flyve, hvilket er det sidste, en luftheks har brug for!”

”Når nu vi taler om frygt ... Taranee er bange for den nye dreng i Nigels klasse,” sagde Irma drilsk. ”Er du ikke også?”

”Hvad?” Taranee så helt lamslået ud.

”Du ved, ham dér med – ”

”Jo tak, jeg ved, hvem du mener. Og jeg er ikke bange for ham.”

”Åh åhhh ... så må det være kærlighed!”

”Hold nu op, jeg – ”

”Pas hellere på, Nigel ikke får det at vide, så bliver han bare jaloux!”

”Irma, jeg ...” Taranee gik i stå og så ud, som om

hun ikke vidste, hvordan hun skulle fortsætte. ”Det er bare ... en, jeg kender, fra dengang jeg boede i Sesamo, før vi flyttede til Heatherfield. Jeg bryder mig ikke særlig meget om ham. Faktisk ville jeg ønske, at han ville tage tilbage til Sesamo og blive der. Og hvis du siger noget om det her til Nigel, så ... så ...”

”Hey,” sagde Irma og rakte begge hænder i vejret. ”Slap af. Det var jo bare for sjov.”

”Det siger du altid, men det er ikke altid lige sjovt for os andre.”

Irma lagde en hånd på Taranees skulder. ”Undskyld.” Hun smed sig teatralsk ned på knæene. ”Undskyld. Tilgiv en ydmyg vandheks, som ikke ved bedre. Vil du ikke nok? Please?” Hun rullede med øjnene, og Taranee kunne ikke lade være med at grine.

”Okay da. Du er tilgivet.”

Hay Lin smilede og begyndte at føle sig lidt bedre tilpas. Drømmen virkede meget mindre skræmmende nu, hvor hun havde fortalt sine venner om den. Og der var noget ved Irmas fjollerier, noget så ... almindeligt og hverdagsagtigt, som på en eller anden måde føltes rigtigt trygt og godt.

”Vi behøver ikke at se den dér fuglefilm,” sagde Cornelia. ”Jeg har lånt *Mig og musikken* af min kusine. Jeg har kun set den én gang, og jeg vil gerne se den igen.”

”Nej, det er okay,” sagde Hay Lin og mente det. ”Det er jo kun en film.”

”Hvis du er helt sikker ...”

Og så glemte hun alt om gribbe og uhyggelige drømme. Lige med ét føltes køkkenet og dets varme, tunge lugt af popcorn uvirkeligt og fjernt, og det var, som om hun befandt sig et helt andet sted, et sted med endeløse gange og søjler og hvælvede kupler, der strakte sig mod uendeligheden. Kandrakar.

”Will,” hviskede hun. ”Hjertet ...”

Will havde allerede ført begge hænder tæt op til sit eget hjerte, og et sekund efter lå Kandrakars Hjerte i hendes åbne håndflader og lyste med et blidt, perlemorsagtigt skær.

Hay Lin stirrede ind i Hjertets milde lys. Og hun vidste, at de alle hørte den samme stemme, ikke højt, men et sted indefra.

Vogtere. Kandrakar har brug for jer.



Kapitel 3



ORKIDÉ-KAMMERET

Egentlig var Orkidé-Kammeret ikke noget kammer, men snarere en slags indendørs have. Levende bregner, orkidéer og klatreroser voksede side om side med forunderlige blomster og planter af farvet glas, kobber, guld og skinnende ædelstene. Mellem planterne stod der statuer af dyr og fugle, nogle så livagtige, at det virkede underligt, de ikke bevægede sig: en stenbuk, en påfugl, en ræv og over de høje døre en gylden fønix med vinger af flammende ild.

Men Hay Lin vidste, at det ikke var for de smukke omgivers skyld, at Oraklet havde bedt dem komme.

Vogtere. Hvad ved I om Tid?

Tid? Hay Lin bed sig i læben. Hvad mente han? Hvad var der overhovedet at vide om tiden, bortset fra at den som regel gik alt for hurtigt?